

Jiří Kocián

*Agent tvrdý
chleba má*

Stěží popadal dech. Podařilo se mu setřást své pronásledovatele, a tak s ulehčením dosedl na lavičku v městském parku. Kapesníkem otřel čelo, provětral podpaždí a slastně natáhl nohy stažené v polovysokých pevných wranglerech. Měl štěstí. Nechtělo se mu umírat. Ještě ne.

Hrábnul do tmavé kožené vesty pro mobil a začal vyťukávat číslo. Podvědomě zaregistroval zvláštní temný tlumený zvuk a hned nato ucítil hroznou bolest v oblasti břicha.

„Tlumič“, vydechl a snažil se pohnout tělem. V intervalech srdečního pulsu pryštěla z rány krev a světlemodrou košili barvila do temněrudé.

Z hustého zeleného křoví naproti vystoupila postava v tmavé mikině s nataženou kapucí. Muže na lavičce stálo enormní úsilí pootočít hlavou, aby mohl rozpoznat obličej útočníka. Vše ale začalo mizet v šedivém mlžném závoji. Další střelu, která vzápětí zasáhla jeho tělo, již Jiří Zemánek, tajný agent Eurobrigu, nevnímal. Byl mrtev.

Střelec přistoupil blíž a sehnul se nad obětí. Rychle ale důkladně ji prohledal.

Letěli jsme vysoko v dešti a skrze špinavé šedivé mraky. Mlžné výpary se na malý okamžik roztrhly a dovolily pohlédnout na zvlhlou, pochmurnou krajinu.

Cestující v kabině letadla se porůznu snažili zahnat monotónnost dlouhého letu. Na sedadle u okna vedle mě se zatetelila paní Löwe a fascinovaně hleděla dolů.

Obtloustlá, obstarožní, prošedivělá a upovídáná dáma. Už jsem věděl, že bydlí v Clearwatteru, malém městečku v Colloradu, a že do Evropy letí poprvé navštívit dceru. Ta se vdala za jednoho profesora lycea v Paříži, který byl v Americe na studijní stáži a za mně dosud neobjasněných okolností zavítal do colloradských hor, aby odtamtud odvedl její jedinou dceru. Krátce po startu mě paní Löwe důrazně upozornila, že je Židovka, že obdivuje židovskou kulturu a s násilím, spojovaným se sionismem, nemá nic společného, a proto doufá, že v Evropě nebude její původ evokovat nějaké problémy.

Já rovněž násilí nevyhledávám, dokonce se mu snažím – seč mi síly stačí – vyhnout. Někdy ale není zbytí. Teď zrovna jsem Roman Müller, kunsthistorik ze Štrasburku, vracející se z příjemně strávené americké dovolené.

Mašina ve vzduchu o nějaké metry propadla, to jak se dostala do menších turbulencí při průletu dešťovým mrakem. Na křídle ohnivě žhnula poziční světla. Madame Löwe zatnula baculaté prsty do mé paže a polekaně vyjekla. Do přistání zbývalo pár minut.

Letěli jsme pod nasáklou dekou, ale podmračený den se začínal projasňovat.

„Oh, tak tohle je Paříž?“ vydechla ohromená madam. V okénku se zřetelně rýsoval Vítězný oblouk s jeho paprscitě rozbíhajícími se bulváry,

„Úžasné. To je prostě úžasné!“